

1 – Most

Lif, Barda i Jasmin išli su kroz vedro sveže jutro. Nebo je bilo najbleđe plave boje. Sunce je virilo između drveća i osvetljavalo zlatnim trakama stazu kojom su hodili. Mračni užasi Šuma tišine ostali su daleko za njima.

Po ovakvom danu, mislio je Lif koračajući iza Barde, lako je poverovati kako je u Deltori sve kako treba. Daleko od pretrpanog, uništenog grada Dela, daleko od patrola Sivih stražara i bede ljudi koji žive u strahu i gladi, gotovo je moguće zaboraviti da zemljom vlada Gospodar Senke.

Ali bila bi ludost zaboraviti na to. Predeo je bio divan, ali na putu za Jezero suza opasnost je vrebala posvuda.

Lif se osvrnu preko ramena; dočeka ga Jasminin pogled. Ona nije želela da pođu ovuda. Protivila se iz sve snage.

Sada je išla, lako i nečujno kao i uvek, ali telo joj je bilo ukrućeno, a usne stisnute u tvrdnu pravu liniju. Tog jutra vezala je na potiljku svoju dugu kosu trakom koju je otcepila sa svoje odrpane odeće. Bez uobičajenog oreola divljih smeđih uvojaka lice joj je izgledalo vrlo sitno i bledo, a zelene oči ogromne.

Maleno krznato stvorenje koje je zvala Fili držalo joj se za rame i nervozno ćeretalo. Kri, gavran, lepršao je nespretno između drveća pored nje kao da ne želi da napusti tlo, ali ni da odleti predaleko napred.

U tom trenutku Lif je preneraženo shvatio koliko su svi oni zapravo preplašeni.

Ali Jasmin je u Šumama bila tako hrabra, pomislio je okrećući brzo glavu napred. Izložila je život opasnosti da nas spase. Ovaj deo Deltore svakako je opasan. Ali s druge strane, pod vlašću Gospodara Senke opasnost je svuda. Zašto je ovaj kraj poseban? Postoji li nešto što nam nije rekla?

Setio se kako su njih troje saputnika raspravljali o tome kuda će krenuti kad izađu iz Šuma tišine.

„Ludost je ići u severne krajeve!“, ponavljala je uporno Jasmin, sjajnih očiju. „Tamo vlada čarobnica Tegan.“

„To je oduvek bila njena tvrđava, Jasmin“, naglasio je strpljivo Barda. „Pa ipak, mnogi su putnici tuda prošli i preživeli da pričaju priče.“

„Tegan je sada deset puta moćnija nego što je ikada bila!“, uzviknula je Jasmin. „Zlo voli zlo, i Gospodar Senke je toliko povećao njenu moć da je Tegan sada narasla od sujete i zlobe. Ako krenemo na sever, osuđeni smo na propast!“

Lif i Barda su se zgedali. Obojici je bilo drago što je Jasmin odlučila da ostavi Šume tišine i pridruži im se u potrazi za izgubljenim draguljima Pojasa Deltore. Zahvaljujući njoj nisu izgubili živote u Šumi. Zahvaljujući njoj prvi dragulj, topaz, sada je bio pričvršćen za Pojas koji je Lif nosio skriven ispod odeće. Znali su da će njene veštine biti veoma korisne u potrazi za preostalim šest kamenova.

Ali Jasmin je predugo živela po svome, ne misleći ni na koga osim na samu sebe. Nije bila naviknuta da sluša planove drugih i nije se bojala da otvoreno izrazi svoja osećanja. Sada je Lif shvatio, pomalo ljutito, kako će nastupiti trenuci u kojima će Jasmin biti neugodan, neobuzdan saputnik.

„Sigurni smo da je jedan od dragulja skriven u Jezeru suza, Jasmin“, rekao je oštro. „Zato moramo da pođemo tamo.“

Jasmin besno udari nogom. „Naravno!“, uzviknula je. „Ali ne moramo do tamo da putujemo kroz čitavu Teganinu teritoriju. Zašto si toliko budalast i tvrdoglav, Life? Jezero je na granici Teganine zemlje. Ako mu pridemo s juga, u širokom luku, izbeći ćemo je i primetiće nas tek na samom kraju puta.“

„Takvo putovanje nateralo bi nas da pređemo brda Os-Majn, pa bi trajalo pet puta duže“, zagunda Barda pre nego što je Lif stigao da odgovori. „A ko zna kakvih opasnosti ima u brdima? Ne. Mislim da treba da idemo ovim putem.“

„I ja“, saglasi se Lif. „Prema tome, dvoje protiv jednog.“

„Ja se ne slažem!“, odvrati oštro Jasmin. „Kri i Fili glasaju kao i ja.“

„Kri i Fili nemaju pravo glasa“, zarezha Barda najzad izgubivši strpljenje. „Jasmin – pođi s nama ili se vrati u Šume. Odluka je na tebi.“

Rekavši to udaljio se, a Lif je otišao za njim. Posle dužeg vremena Jasmin im je prišla, ali bila je namrštena, a sledećih dana postala je još tmurnija i ćutljivija.

Lif se tako duboko zamislio da se gotovo sudario s Bardom koji je iznenada stao odmah iza krivine puta. Zaustio je da se izvini, ali Barda mu je mahnuo rukom da ćuti i pokazao nešto.

Bili su stigli do kraja drvećem oivičene staze, a pravo pred njima zjapio je ogroman ponor; gole kamenite ivice svetlucale su ružičastom svetlošću na suncu. Preko strašne urvine njihao se uzani most načinjen od užadi i drvenih dasaka, a pred mostom je stajao ogroman čovek zlatnih očiju i tamne kože, držeći krivi mač opasnog izgleda.

Poput razjapljene rane na zemlji, ponor se pružao levo i desno dokle je pogled dopirao. Vetar je duvao kroz ponor stvarajući tihi jezivi zvuk, a velike smeđe ptice obrušavale su se raširenih krila poput ogromnih dečjih zmajeva.

Nije bilo drugog prelaza osim visećeg mosta. Ali pristup mostu zaprečavao je zlatnooki div, stojeći na straži nepomično i ne trepćući.